

FÖRORD

Denna bok är en gammal kvinnas minnen och funderingar över sitt liv och sin omgivning. Kanske kan den väcka till eftertanke hos läsaren. Den är också skriven för att bevara vår dialekt, Flomålet till eftervärlden. En gåva till mina barn, barnbarn och barnbarnsbarn.

Anna-Britta Nordén

E korintâ på ett strå.

De finâst vi visstâ, då vi va småä
va tã vâs sô finâ sôm korinta på stråä.
Då vi va tvättâ ô låg ti sänja, då
vänt vi tã få hör, vi va sôm e korinta på e strå.
Ä va mäst Kari sôm va hä,
för ho va minder än mä.
Sô jã fäck frågã då,
ôm int jã va sôm e korinta på e strå.
Ô då sa mamma: "Jo då."
Ällä hop vill var sôm e korinta på e strå,
män å bårã nôrä sôm å hä, då.
Vi dôm arã få vâs nöjdã endã,
fast int vi ä sôm e korinta på e strå.

*Uttrycket kom från början från en Björbokarl
som var så stolt över sin vackra dotter Karin*

Dã jã va litn

Dã jã va litn vill jã ållår lägg mä,
men nog fäck jã löv hä.
Jã tyck ä va sô gãli då dan va slut
sô int ja fäck gå ut.
Jã tyck jã vill stôrknã då
jã fäck löv vâs innã ô gã.
Ä va sô mytjy mer jã vill hinnã,
ôm bårã lampa fing brinnã.
Mamma vill sô gärnã gör kväll,
vill jã skull lägg mä ô vâs snäll
men ållär va jã hä
för jã vill ållår lägg mä.
Utôm nå buo, för dår
va ä nôn ti stuggu sôm va kvâr.
Jã kun si dôm ô hör dôm tãlsve,
ô sô sömmän jã, ett, tu, tre.
Dã vi ha lagt ôss nå buo ô eln ha brönn ut
tog far fioln ô spelã tã slut.
"Mors lilla gutt med ögon blå"
ån lärd ôss sjungã båttvã.
Ä va bra sömnã då far spelã då,
ligg ti sänja ô bårã hör på.
Ôm kvälla då ållä hop kôm tãrättã,
kan Gästgivãrpôjka ô berättã.

Källa: Söckt och heligt av Anna-Britta Nordén